

Sevgi Dili

Arif Bayraktar

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Sevgi Dili
Arif Bayraktar

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Esra Nur Yıldırım
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1.Basım, İstanbul, Aralık 2024
ISBN: 978-625-6130-20-3
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SEVGİ DİLİ

Arif Bayraktar

TEŞEKKÜR

Çocuklarımın eğitim ve spor aktiviteleri konusunda her türlü desteği gösteren, kendisi ile Facebook'ta bilgi almak amaçlı açtığım bir postta tanıştığımız, aynı günün akşamında eşi değerli Eric Dogger ile birlikte ziyaretimize gelip eğitim ile ilgili ihtiyaçlarımızı öğrenip hemen çözüm bulan, eğitim gönüllüsü, değerli insan Erna Dogger Hanımefendiye sonsuz şükranlarımı sunuyorum.

ÖZEL ÇOCUK EBEVEYNİ OLMAK

Özel çocuk ebeveyni, hayatının tamamen değiştiğini ve artık hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağını kabullenmiştir.

Daha önce belki birkaç çocuğu olmuştur ve bunlara rahatlıkla bakmıştır, özel çocuk ebeveyni. Özel çocuğun, önceki çocuklarının toplam sayısının birkaç katının ve aynı anda yetişmesi, büyümesi durumunda bile daha çok zorlayacağını bilir.

Özel çocuk ebeveyni olmak, uyku düzeninizin olmayacağı demektir. Normal çocuklar masal okunurken kendilerine bir bakmışsınız uykuya dalmışlardır. Ama özel çocuklar bütün kitabı da bitirseniz, uyumazlar. "Ah! Keşke bir uyusa." dersiniz. Önünde sonunda uyur, siz de uykusuzsunuzdur, bir şeyler yapmak istersiniz o uyurken. Her saat, her an gözünüz kulağınız ondadır. "Uyuyor mu?" diye. Birkaç saat uyur ve kalkar. Sabahlara kadar uykusuz geçen gecelerde pencereden dışarı bakarsınız, sizden başka lambası yanan ev yoktur ve bütün şehir uyumaktadır.

Sosyal hayatınız olmaz. Tatile, misafirliğe gidemezsiniz. Evinize kolay kolay misafir alamazsınız. Bazen en yakınlarınız "Bu çocuğun bir şeyi yok, bizimki de geç konuştu." der, üzülürsünüz. Parka, bahçeye çıkmanız çoğu zaman hüsranla sonuçlanır. Çok

az duyarlı insan vardır ve çocuğunuzun özel çocuk olduğunu anlar. Birçoğu terbiye veremediğinizden yakınır.

Aile bütçesi, artık özel çocuğa göre şekillenir. Özel gıdalar, yiyecekler alınır ama o çoğunlukla yemez. Yediği zaman evde bayram havası olur.

Düzenli yemek yemediği için ve de özel çocuklarda zaten mevcut olan tuvalet problemi ile karşı karşıyadır, özel çocuk ebeveyni. Tuvaletini yapınca özel çocuk, buna çok ama çok sevinirsiniz.

Hani 7/24 diye bir tabir vardır ya? Özel çocuk ebeveynleri için bu tabir 7/24/1440 olarak değiştirilirse yeridir. Çünkü dikkatinizi bir an, bir dakika bile üzerlerinden başka yöne çekmek mümkün değildir.

Özel çocuk ebeveyni olmak demek; daha önce hiç ilgilenmediğiniz kadar tıp ile alakalı olmaktır.

Ataması yeni yapılmış, aşk ve şevkle mesleğe yeni atılan bir öğretmendir, eğitimcidir; özel çocuk ebeveyni. Ama bütün hayat süreci boyunca, izinsiz ve emekli olmaksızın çalışır. Bunun da farkındadır.

En çok sinirli olanının bile sabrı öğrenmesidir, özel çocuk ebeveynliği.

Özel çocuk ebeveyni, şairin "Derman arardım derdime, derdim bana derman imiş." dediği gibi bu melek yüzlü çocuklarımızın bizlere birer emanet, yol gösterici ve gerçek sevgiye ulaşmada birer elçi olduklarını bilir ve de özel çocuklarından sonra kendi çocuklarına, diğer bütün çocuklara, insanlığa, hayvanlara, doğaya, Yüce Yaratıcı'ya olan sevgisi, katlanarak artar özel çocuk ebeveyninin.

Özel çocuk için sevginin, su ve ekmek kadar önemli olduğunu bilir özel çocuk ebeveyni.

BEN ÖZEL BİR BABAYIM AMA BUGÜN TATİL GÜNÜM

Son bir yıldır ilk tatil günüm. Genelde haftada iki gün iznim var fabrikadaki işimde ama o günlerde prensesim de evde. Bugün, tam tamına bir izin günü. Kızım okulda.

Sabah kızımı okul servisine bindirdim ve "İşte özgürüm." dedim kendi kendime. Kahvaltı hazırladım, kızıma yasak olan ama bizim yiyebileceğimiz şeyleri sakladığımız yerlerinden çıkardım. Çay yaptım, hem de demleme Türk çayı, süper!

Ve tam bir keyif için bir de televizyonu açtım. "Down The Road" adlı bir programın başına denk geldim. Down sendromlu kişiler için bir programmış bu. Bana bir işaret falan mıydı bu? Ben özel bir babayım ama bugün izin günüm.

Program başladı. Neler yoktu ki; neşe, hüzün, her şey...

Helikopterden Lahey'e kuşbakışı bakan, kanatlı kuşlar gibi yukardan seyrederken sevinç çığlıkları atan çocuklar vardı. Tur otobüsüne bindiklerinde onları belki de kendilerinden daha çok seven anne babalarıyla vedalaşırken gözyaşlarını tutamayan çocuklar vardı. Oyun esnasında çıkan anlaşmazlık nedeniyle oyuncakları sağa sola fırlatanlar da oldu.

Program sona erdi. Büyük kızlarım uyandılar bu arada. Onlara "Hadi McDonald's'a gidelim." dedim. Bugün değilse ne zaman? İzin günüm sonuçta.

McDonald's'ta oturuyorduk, iki çocuklu bir anne geldi. Çocuklardan biri dört-beş yaşlarında bir kız çocuğuydu, diğeri ise erkek çocuğuydu ama yaşını tahmin edemiyorum. Çünkü Down sendromluydu. Evet, o da. "Allah'ım, bu bir işaret değil de nedir?" dedim kendi kendime.

Gözlemledim. Anne, birkaç dakika sonra kalkıp bir yere gitti. Belki de sipariş içindir, diye düşündüm. Küçük kız annesi gittiği için ağlamaya başladı. Down sendromlu ağabeyi olan çocuk; kız kardeşinin saçını, yanağını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Büyük ihtimalle "Annemiz şimdi gelecek." dedi. "Aman Allah'ım." dedim kendi kendime. Bu nasıl bir anne? Bu harika çocuğa o kadar çok sevgi verilmiş ki o da kız kardeşine bu sevgiyi verebiliyor, gösterebiliyor.

Küçük kız, artık ağlamıyordu. Artık ağlayan kişi, bendim.

(Hollanda, aile Ukraynaca konuşuyordu.)

MUHABBET

Bugün yorucu bir gündü. Kırk beş yaşından sonra fiziki olarak çalışmaya başlamak biraz zor oluyordu ama evde beni bekleyen prenseslerimi görünce tüm yorgunluğumu unutuyordum.

İş çıkışı süpermarkete uğrayıp kızlarıma sevdikleri şeylerden aldım. Büyük kızımın doğum günüydü. Ona da güzel bir pasta aldım. Eskiden özel prensesim pastayı görmesin diye evde büyük sıkıntı yaşardık. Hatta evde ekmek kırıntılarını yedi diye bile skandal olurdu. Artık bu konulara daha reel yaklaşıyorum. Pastadan zaten küçük bir dilim alıyor, onun da yarısını ancak yiyordu. Ekmek konusunda da aylar önce ekmeğin ucuzundan küçücük bir parça istemiş ve onun da en fazla yarısını yemişti.

Markette kasaya giderken özel kızım yaşlarında, saçları ona benzeyen, elbiseli bir kız çocuğu gördüm. Şarkı tarzı bir şeyler mırıldanarak yürüyordu. Hemen kızım aklıma geldi. Benzerlik zaten vardı ama ben, birinin elini tutmadan nasıl böyle yürüyor diye düşündüm.

Birkaç adım sonra babasının yanına gitti. Bir de baktım, babası benim iş arkadaşımmış. Normalde Almanya'da yaşıyor ama Hollanda'ya çalışmaya geliyordu. Selamlaştık. O sırada arkadaşım telefonda görüşmeye devam etti. Ben, kızına selam verdim. Muhabbete başladık; adını, okulunu, arkadaşlarını sordum.

Minik kız konuşurken bir yandan onun konuşabilmesine şaşırıyor, diğer yandan da kızım aklıma geliyordu.

Kız çocuklarının konuşkan olduklarını önceki kızlarımdan biliyordum. Minik kız konuşmaya devam ederken o kız yerine konuşan sanki kendi kızımmış gibi gelmeye başladı bana.

Arkadaşım ve kızı Almanca konuşuyorlar normalde. Şimdi düşünüyorum da ben o kızla nasıl konuştum öyle uzun uzun? Ya çocuk dilini biliyordum ya da sevgi dili ile konuşmuştuk.

Vedalaştık. Kasada ödememi yaptım ve eve geçtim. Yolda düşünceli bir şekilde yürürken şunu düşündüm; "Evde dört çocuğum var. Bunlardan ilk üçü beş dil biliyorlar ve bu dillerden

“Özel Çocuk Ebeveyni Olmak,” bir babanın kızıyla yaşadığı benzersiz yolculuğun kalpten gelen anlatımı. Kızımın doğumuyla birlikte hayatımda yepyeni bir dünya açıldı. Onunla birlikte geçtiğim her gün, hem mutluluğun hem de zorluğun kapılarını araladı. Bu kitap, sevginin sınır tanımayan gücünü, umudun karanlık anlarda bile parlayışını ve hayatta karşılaştığımız engelleri aşma azmimizi sergiliyor.

Kızımın özel gereksinimleri, benim için bir öğrenme süreci, bir keşif yolculuğu oldu. Bazen hüzünle dolup taşan, bazen de sevinç gözyaşlarıyla süzülen anlar yaşadım. Bu kitapta, bu duyguların tüm derinliğini bulacaksınız; bir babanın, kızının hayatına dokunma çabasını ve onların aralarındaki özel bağı keşfedeceksiniz. Her sayfada, sadece benim hikâyem değil, benzer deneyimler yaşayan tüm ebeveynlerin sesi yankılanıyor. Zorlukların, kaygıların ve belirsizliklerin gölgesinde büyüyen bir sevginin hikâyesini okurken belki de kendi hikâyenizi bulacaksınız. Bu yolculuk, yalnız olmadığımızı hatırlatıyor ve bir araya gelmenin, dayanışmanın önemini vurguluyor.

Birlikte yaşadığımız anların değeri, en küçük sevinçlerde bile saklı. Kızımla birlikte, bu kitapla birlikte yürüyelim; sevgi, umut ve dayanışma dolu bir yolculuğun kapılarını aralayalım.

9 786256 130203